

que han hagut de posar-hi càmeres de vigilància perquè se n'enduen coses dels despatxos. Viure per veure...

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

L'Albert 1 | L'Albert Massip és un mestre banyolí que participa al Cor de Teatre. A més de compartir l'èxit del grup, té un bloc on recull cançons tradicionals de les comarques gironines, musicadelsavis.blogspot.com. Són, en el moment d'escriure aquest article, 239 peces enregistrades a la Garrotxa, el Pla de l'Estany, l'Alt i Baix Empordà i el Gironès. Les cançons estan classificades per comarques i poblacions, i també s'hi pot accedir des del nom del cantant o sonador. La tasca de recuperació ha estat lenta, precisa i meticulosa. Cada cançó va acompanyada d'una descripció sobre la temàtica, el context i algun record personal de la persona que l'enregistra, normalment quan i on la va aprendre i quin significat té. Amb un aire més acadèmic, sol relacionar les peces musicals amb poemes, dels quals aporta versions.

L'Albert 2 | Després de la retrospectiva que li va presentar el centre Georges Pompidou a finals de primavera, al ba-

nyolí Albert Serra —segons ell, l'únic artista del poble—, li acaben d'atorgar el Lleopard d'Or del festival de Lucarno. Un diari d'abast estatal opina que amb aquest premi el certamen demostra «*su reconocida querencia por las cinematografías más áridas y experimentales*». *Història de la meva mort*, que és el títol de la pel·lícula, ens parla de Dràcula i de Casanova. I imaginem que ho fa, com no podria ser d'altra manera, amb el llenguatge cinematogràfic que defineix l'Albert Serra, el director, no el personatge.

La secundària a la comarca | «*Uncle* —m'escriu el meu nebot—, podries lligar el tema de l'inici escolar amb la celebració del 25è aniversari de la creació de la comarca, i recordar que, a més de totes les mancances, el Consell Comarcal decideix inhibir-se una altra vegada, i ja van..., en la revisió de la zonificació escolar a secundària. Podries dir que sort en tenim de l'Ajuntament de Banyoles, que exerceix de capità, i decideix, amb el vistiplau dels Serveis Territorials, on ha d'anar l'alumnat provinent de la comarca, des de Crespià —*the village, not the film*— fins a Sant Miquel. Podries comentar que, a diferència de la majoria de pobles i poblets, i en contra del que diu la llei, els pares de la comarca no poden triar a quin institut de secundària volen portar el seus fills, a diferència del que fan a primària. I això que els instituts, amb el Decret d'autonomia, poden tenir una filosofia de centre ben diferent l'un de l'altre. Dret a decidir! Ja em diràs. Si no ens

deixen triar ni com volem que eduquin els nostres fills!». Bé, hem passat suau: si hagués sabut els altres dos temes de l'article, encara s'hauria posat amb el delegat d'Ensenyament —o Educació?—, antic director a la comarca, que també es diu Albert i vés a saber si no hagués fet —tot per un acudit fàcil— un joc de paraules desafortunat amb el Wert.

LA SELVA

joan domènech

Blanes: cent anys de l'Hospital de Sant Jaume

| Al llarg d'aquest any que ara està a les acaballes s'ha celebrat el centenari del nou edifici de l'Hospital de Sant Jaume, institució emblemàtica de la ciutat costabravenca, que va ser inaugurat el 24 de març de 1913 en un espai que, llavors, era considerat els afores del nucli urbà. La història, però, venia de més lluny i arrancava de la vella seu situada en el centre de la població, a l'indret que ha donat lloc precisament al nom de plaça de l'Antic Hospital. D'aquest centre benèfic originari se'n celebren els 600 anys. L'hospital actual, que es regeix per una fundació privada, tot i el mal moment pel qual passa, com tots els centres sanitaris semblants, a causa de les retallades, ha impulsat, amb l'ajuda de l'Ajuntament i altres organismes, alguns actes commemoratius, alguna recreació teatral del seu passat, i una

>> Plana del blog musicadelsavis.blogspot.com.

cròniques

exposició que, a través d'una sèrie de plafons instal·lats a l'entrada de l'edifici, confeccionats amb l'ajuda del personal de l'Arxiu Municipal, permet seguir el fil evolutiu del centre.

Lloret de Mar: el cant coral | A la vila turística circula un imprès enviat a les cases pels dirigents de la Coral Unió Lloretenca, en el qual, a més d'explicar les iniciatives programades més immediates, remarquen la voluntat i, alhora, la necessitat d'ampliar el nombre de cantaires d'ambdós sexes. S'endevina —i, si se segueixen les actuacions, es constata— la crisi que afecta moltes entitats culturals, i sobretot les d'aquest caire. D'altra banda, en canvi, existeix la coral parroquial Alba de Prima —tot i que hi ha membres que estan a ambdues formacions— i la de la Llar de Jubilats. Potser aquest és el pitjor senyal. Al llarg de la història lloretenca s'ha constatat sempre que de l'eufòria es passa al no-res. L'escriptor Esteve Fàbregas deia, parlant de fa anys: «Una orquestra, dues orquestres... cap orquestra! Una coral, dues corals... cap coral!». Seria bo que la gent de Lloret se sensibilitzés amb el tema i respongués a la crida dels que resisteixen al front de la Unió Lloretenca, coral claveriana fundada l'any 1952 per a homes sols i ampliada, fa uns anys, amb la part femenina.

Maçanet de la Selva: el Taller d'Història | Fa un any donàvem la notícia dels treballs que el Taller d'Història de

Maçanet feia al cim del turó de Puig Marí per intentar recuperar el volum de la torre de telegrafia òptica que hi havia hagut antigament. La feina ja s'ha acabat, la construcció exhibeix ja la seva volumetria original, i en les festes assenyalades, quan convé disposar d'un bon emplaçament visual, es converteix en un excel·lent aparador per a la bandera catalana, que s'hi veu de lluny.

El mateix equip va aconseguir, en el seu moment, la rehabilitació de l'església de l'antic convent cistercenc femení de Valldemaria, la documentació del qual es remuntava a 1151. Ara s'han localitzat alguns pergamins anteriors i s'ha pogut datar clarament la data de la seva fundació pel noble Berenguer de Maçanet l'1 d'agost de 1146.

LA CERDANYA *sandra adam*

Visites guiades a l'Alta Cerdanya | Tant la Cerdanya francesa com la catalana compten amb nombroses esglésies fundades al voltant de l'any 1000 i que han arribat als nostres dies amb més o menys remodelacions, dependent dels capítols de la història que els ha tocat viure. Entre les d'un costat de la frontera i les de l'altre hi ha una gran diferència, i és que unes es poden visitar i les altres no.

Des de ja fa diversos estius, a la Cerdanya francesa s'ofereix la possibilitat de visitar algunes de les esglésies més destacades. Les visites són gratuïtes i es fan els dimecres dels mesos de juliol i agost començant al matí i acabant a la tarda. Aquestes vuit esglésies s'agrupen sota el títol de «Camí de Sant Jaume», i són comentades amb una energia insuperable per l'historiador Jean-Louis Blanchon en francès i en català.

Aquestes visites comentades ens permeten d'una banda poder comprendre l'arquitectura d'un espai sagrat d'aquestes característiques i, de l'altra, entrar a l'interior dels temples i poder veure restes pictòriques als murs, talles conservades en molt bon estat o bé admirar els retaules barrocs, que a la part francesa s'han conservat perfectament.

És una iniciativa lloable endegada des dels Ajuntaments de Dorres, Estavar, Naüja, Ur i la Guingueta d'Ix, que fan possible aquestes visites. Des d'aquí animo doncs els ciutadans de la Cerdanya catalana per tal que configuren una xarxa d'esglésies visitables per a l'estiu vinent. Probablement no és viable tenir empleada una persona per a cada església, però potser organitzant un bon calendari s'arriba a poder cobrir aquest buit cultural que hi ha al nostre territori.

La Cerdanya busca vies de desenvolupament | Darrerament, els mitjans de comunicació parlen de Cer-

>> Torre de telegrafia òptica del turó de Puig Marí, a Maçanet de la Selva.

